

Quinn

„Jeden džin s tonikom – nie, dva, prosím!“ A oba pre mňa. Neplánoval som sa dnes večer opiť, keďže som Lassemu slúbil, že zostanem až do konca a dám pozor, aby po príliš bujarom beerpongu nikto nezdemoloval nábytok, nevracal na koberec alebo – ako počas minulej párty – nezaspal v posteli Lasseho rodičov. No plány sa menia. Ja som sa napríklad dnes večer chcel rozísť so svojou priateľkou Lilly, no namiesto toho sa mi na ruke vynímal náramok s nápisom „Myšiačik“. Nutne som potreboval alkohol.

„Hej, to si vyprosím! Predbehol si sa.“ Dievča, ktoré sa na mňa zboku pohoršene mračilo, som jednoducho prehliadol. Kým som si ho premeriaval, jeho líca nabrali ohnivočervený odtieň. „Och, to si ty, Quinn,“ zamrmlalo. Aj ja som ho poznal. Bolo to jedno z dievčat našich bigotných katolíckych susedov, príšerných Martinovcov alebo „biblických pohrôm“, ako ich zvykol nazývať môj otec. Ženy z martinovskej rodiny sa vďaka pršinosom a blondávyim kučerám podobali ako vajce vajcu. Aspoň ja som ich nedokázal rozoznať.

„Ach, nieee, *Luise*,“ tipol som si. „Od teba by som teda nečakal, že sa votrieš na párty.“ Obrátil som sa k barmanovi a dodal som: „Pokojne môžete začať s mojimi džinmi s tonikom. Tento barokový anjelik totiž nemá pozvánku.“

Barman sa uškrnul a Luisine líca očerveneli ešte väčšmi. Lasse pozval na oslavu svojich osemnástych narodenín oficiálne päťdesiat hostí, neoficiálne ich však bolo takmer dvakrát toľko. Nápoje by sa minuli už pred desiatou. Na Lasseho šťastie mu jeho starí rodičia zasponzorovali tento mobilný kokteilový bar, ktorý sem dorazil na začiatku večera ako narodeninové prekvapenie. Vráťane barmana.

„Po prvé, nie som Luise, ale Matilda, a po druhé, samozrejme, že máme s Julie pozvánku. Od Lasseho osobne,“ informovala ma Luise. Respektíve Matilda, ako som sa práve dozvedel. Hlas sa jej trochu triasol, asi od hnevu. „A ja si dám jednu caipirinha. Prosím.“ Pokúsila sa usmiať na barmana, no jej úsmev pôsobil dosť nahnevane. Moju náladu to však trochu pozdvihlo. „Zlostiť príšerných Martinovcov“ patrilo v našej rodine už dlhé roky k obľúbenej činnosti, niekedy sa na nej zúčastňovala aj moja mama, ktorá bola inak závislá od harmonických vzťahov.

„Najprv sa votrieť na párty a teraz ešte aj alkohol.“ Ustarostene som pokrútil hlavou. „Milý Boh dnes bude veľmi smutný, Luise.“

„Volám sa Matilda, ty sprostý arogantný...“ Stisla pery.

Barman začal s miešaním nápojov, no zdalo sa mi, že so záujmom počúval náš rozhovor, kým sypal do pohárov kúsky limetiek a kocky ľadu.

„Och, a... nadávky?“ Nieкто dal hudbu hlasnejšie, ale jasne som videl, že mi rozumela, lebo nosné diery jej typického martinovského pršinosu sa vzdúvali od zlosti. „Sprostý arogantný – čo? Bojíš sa, že ťa čaká večné zatratenie, keď to dopovieš?“

Naštvané na mňa civela, prechádzala pohľadom z mojej tváre smerom nadol, až sa jej napokon zasekol na mojom

zápästí. „Sprostý arogantný *myšiačik*,“ vyhrkla s neskryvanou škodoradosťou v hlase.

Bod pre ňu. Okamžite mi pripomenula, prečo som sem prišiel.

„Ja som *mojenko*, presnejšie povedané,“ opravil som ju. Aspoň to stálo na náramku na Lillinom zápästí. Neustále ma tak volala, čo bol jeden z dôvodov, prečo som sa s ňou chcel dnes večer rozísť. To som však teraz už nemohol urobiť, v každom prípade nie triezvy a nie bez toho, aby som sa cítil ako odporný hajzel. Lebo – prekvapenie! – *myšiačik* a *mojenko* sú spolu už sedemdesiatpäť dní, čo očividne predstavovalo vhodnú príležitosť na rozdávanie vlastnoručne vyrobených náramkov a uistení, že ešte nikdy, nikdy v živote nebola taká šťastná.

Barman nám posunul nápoje a ja som sa naňho najprv ospravedlňujúco usmial. Potom som do seba kopol prvý džin s tonikom ako pohár vody. *Myšiačik*? To vážne? Ak som to niekedy vyslovil, ten náramok a ďalších sedemdesiatpäť dní s Lilly som si absolútne zaslúžil. Za trest. Prečo som len poslúchol svojich rodičov a neukončil to pred párty rýchlo a bezbolestne cez mobil? Potom by k odovzdaniu náramku vôbec nedošlo.

To, že som bol taký hlúpy, a informoval rodičov o svojich plánoch, súviselo s tým, že Lilly im počas uplynulého dva a pol mesiaca prirástla k srdcu viac, ako moje predchádzajúce frajerky. Prítomnosť dievčata v dome mamu automaticky vždy nadchla, všetky moje priateľky považovala za „očarujúce“ a „rozkošné“, u môjho otca zase išla láska cez žalúdok. Lillini rodičia totiž vlastnili v meste dve predajne delikates, a keď ma Lilly prišla navštíviť, často so sebou niečo priniesla.

„To znamená, že skončia bezplatné dodávky carpaccia cipriani a hríbového rizota až do domu?“ zdesene zvolal môj otec, keď pochopil, čo sa chystám urobiť. „Zbohom škoricové makrónky a pralinky plnené citrónovým sorbetom? Také úžasné dievča už nenájdeš, Quinn.“

„Samozrejme, že nájde, Albert!“ Mama naňho uprela prísny pohľad. „A jeho rodičia budú možno vlastniť fitness štúdio, v ktorom zhodíš svoje pupkaté brucho labužníka.“ Kým môj otec zahanbene hľadel na svoje pupkaté brucho labužníka, otočila sa ku mne a zhovievavo sa usmiala. „Určite je to tak správne. Počúvni svoje srdce. No rozísť sa cez mobil, to sa jednoducho nepatrí, také niečo musí človek urobiť osobne.“

„Rozhodne!“ potvrdil môj otec. „Inak ťa budú nenávidieť celý život! Treba im pri tom odvážne hľadiť do očí.“

A teraz som musel presne to urobiť, už len preto, aby som nesklamal svojich rodičov. Odložil som prázdny pohár. Možno by bolo múdrejšie, keby som mal nielen ja, ale aj Lilly v krvi nejaký alkohol. Preto som jednou rukou siahol po svojom ďalšom džine s tonikom a druhou som uchmatol caipirihu, ktorej sa dievča od Martinovcov ešte nedotklo, lebo ho príliš zamestnávalo civenie na mňa vypleštenými očami.

„Radšej ho vezmem, Luise,“ poznamenal som, keď pohoršene zafučala. „Veď vieš, žiaden tvrdý alkohol pre maloletých.“

Nepočkal som na odpoveď a začal som si raziť cestu cez dav naspäť do obývačky so zdvihnutými rukami, aby boli moje poháriky v bezpečí.

„Volám sa *Matilda*, ty namyslený. . . mojenko,“ zakričala za mnou. „A ani ty ešte nemáš osemnásť!“

„Tak sa za mňa pomodli, aby som nešiel do pekla!“ zvolal som so smiechom cez plece.

„Ak už nie je neskoro,“ vyhlásil niekto ironicky a ja som prekvapene zastal. Väčšinu hostí na párty som poznal zo školy alebo z parkouru, no dievčinu rovno predou mnou som ešte nikdy nevidel. Ak áno, určite by som si ju zapamätal. Mala žiarivo modré vlasy, malý strieborný krúžok v nose a ďalší v obočí, na sebe obtiahnuté čierne rifle, čierny top s hlbokým výstrihom a mohutné šnurovacie čižmy. Jej oči lemovala hrubá čierna linka. Už chýbal iba obrátený kríž ako prívesok na krku alebo vytetované číslo 666, potom by sa kliše naplnilo na sto percent. No napriek tomu, alebo práve preto, bola veľmi atraktívna. Odhadoval som, že bude o pár rokov staršia odo mňa, možno mala tesne po dvadsiatke, čo však mohlo súvisieť aj s tou kopou mejkapu a sebavedomým postojom. Keď skrivila ústa do krátkeho úsmevu, ukázal sa na uzdičke pery tretí piercing s ligotavým modrým kameňom. Potom jej tvár znova zvažnela a nasadila takmer slávnostný tón. „Dobre, že som ťa našla, Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg.“

„Okej,“ odvetil som ťahavo. Odkiaľ poznala moje celé meno? Ani ja som ho bežne nepoužíval. Skutočnosť, že mama to s počtom krstných mien naozaj prehnela, bola pre mňa vždy trochu trápna, preto som sa nimi nikdy nechválil. Keď človek vyslovil „Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg“ pomaly a pateticky, takmer hrozivo, znelo to ako začiatok zaklínacej formulky.

„Musíme sa porozprávať.“

„Ako na zlosť nemám práve čas,“ vysvetlil som jej. *Musím totiž tieto drinky priniesť k svojej budúcej expriateľke a ty vyzeráš trochu strelene. Bobužial!* Na druhej strane – bol som zvedavý.

„Poznáme sa?“

KERSTIN GIER
NEZABUDNI NA MŇA
Čo na svetle nevidno

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Cooboo v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z nemeckého originálu *Vergissmeinnicht – Was man bei Licht nicht sehen kann*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Fischer, Frankfurt 2021,
preložila Silvia Ivanidesová.

Jazyková redakcia Mária Pavligová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA